

Ara que es parla tant de modernització...

Ara que es parla tant de *modernització*, fins al punt que en les passades eleccions diferents líders polítics reivindicaven l'autoria de la introducció del concepte en el llenguatge polític del moment, pensem que poden ser oportunes unes reflexions sobre aquesta qüestió, amb el benentès que compartim les ànsies d'avenç i de renovació que es desprenen de les declaracions de bona part de les forces polítiques del país. Ara que es parla tant de modernització, doncs, és possible reprendre algunes tradicions d'arreu del món i de casa nostra que tenen com a vector de direcció l'autèntica renovació. Molts corrents diversos convergeixen de nou en els nostres dies a utilitzar la mateixa paraula, modernització, i això fa que calgui tornar-la a definir, com s'ha hagut de fer sempre.

La modernització vol dir moltes coses. En la societat civil, vol dir curiositat davant totes les experiències, tolerància en les opinions, eficàcia en les realitzacions. En la societat industrial, modernització vol dir valorització del treball, optimització dels recursos y aplicació adient de les innovacions. En el món de la ciència, per donar-me un últim exemple, modernització vol dir alt nivell d'intercomunicació, obertura al debat, consciència del paper social (i industrial) dels coneixements científics.

I, com tothom ho diu, no hi ha dubte que el nostre país necessita moltes modernitzacions. Algunes han vingut arran dels processos —un bon tros caòtics, però radicals— que han tingut lloc els darrers vint anys. Amb l'arribada de la democràcia, en un marc de relacions més adequat, és l'hora d'aprofundir. Del que estem segurs és que un dels indicadors més clars del possible ritme o nivell de modernització del país serà, sens dubte, el de la ciència. La ciència potser no és el motor de la història, com es deia fa uns anys, però del que no hi ha dubte és que les societats contemporànies estan forjades en bona part per la incidència de la ciència i la tecnologia.

¿Com aplicar aquests plantejaments, de valor universal, al marc estructural de Catalunya i de l'Estat, que reclamen també una evident modernització de les seves estructures polítiques i de les seves interrelacions?

Un cop més ens trobem amb el problema polític de fons que reclama una clara definició per part de tots. Davant les notícies de possibles traspasos de serveis de la recerca de l'Estat a la Generalitat o del futur estatut de la Universitat, els investigadors catalans que treballen en aquests sectors es troben sense una clara definició política, per part del govern de la Generalitat i dels diferents partits, sobre el possible nou marc polític específic sobre el que cal construir el nou edifici de la recerca a Catalunya i a l'Estat. El debat és més necessari i urgent que mai.

Si les forces polítiques ens parlen avui de modernització, no serà balder recordar-ho de bell nou des d'aquestes pàgines.

